

Thai A: language and literature – Standard level – Paper 1
Thaï A : langue et littérature – Niveau moyen – Épreuve 1
Tailandés A: lengua y literatura – Nivel medio – Prueba 1

Wednesday 10 May 2017 (afternoon)
Mercredi 10 mai 2017 (après-midi)
Miércoles 10 de mayo de 2017 (tarde)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

Instructions to candidates

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write an analysis on one text only.
- It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.
- The maximum mark for this examination paper is **[20 marks]**.

Instructions destinées aux candidats

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez une analyse d'un seul texte.
- Vous n'êtes pas obligé(e) de répondre directement aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le souhaitez.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est de **[20 points]**.

Instrucciones para los alumnos

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un análisis de un solo texto.
- No es obligatorio responder directamente a las preguntas de orientación que se incluyen, pero puede utilizarlas si lo desea.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es **[20 puntos]**.

จงวิเคราะห์บทอ่านเพียงหนึ่งเรื่องจากบทอ่านที่ให้ต่อไปนี้ ในการวิเคราะห์นี้ ควรอธิบายความสำคัญของบริบท ผู้รับสาร วัตถุประสงค์ รูปแบบและลักษณะการเขียน

บทอ่านที่ 1

ถึง...ฮารูกิ มูราคามิ

สวัสดีครับ คุณอาฮารูกิ

หลังจากที่วาง นอร์วีเจียน วูด ลงเมื่อสองปีก่อน ผมก็ไม่ได้ข้องแวะกับตัวหนังสือของคุณอาอีกเลย แม้ว่า ยังมีอีกหลายเล่มที่นอนแผ่ลารอให้ฉันวกลมๆ ของผมกรีดผ่านหน้ากระดาษของพวกมันอยู่บนชั้นหนังสือที่บ้าน

5 ที่ไม่ได้อ่านก็เพราะสองเหตุผลครับ หนึ่งคือ แต่ละเล่มมันช่างหนาเหลือเกิน และสอง ผมรู้สึกว่านวนิยายของคุณอา นั้นต้องการเวลาในการดำดิ่งไปลงไปในโลกใบนั้น ซึ่งจะไปก็คงคล้ายกับนวนิยายอีกหลายเล่ม ที่ต้องใช้สมาธิ จินตนาการ และความรู้สึกที่ต่อเนื่องในการอ่าน จึงจะ “อิน”

เมื่อยังไม่มีเวลาว่างอย่างต่อเนื่อง ผมจึงตัดสินใจยังไม่เปิดประตูเข้าไปเดินเล่นในโลกที่คุณอาสร้างขึ้นมา ทว่า ผมเพิ่งได้อ่านตัวหนังสือของคุณอาจากหนังสือเล่มบาง (ซึ่งผมสนับสนุนให้คุณอาเขียนหนังสือ

10 บางๆ แบบนี้เยอะๆ) ที่มีชื่อว่า *What I Talk About When I Talk About Running* ที่คุณนพดล เวชสวัสดิ์ แปลเป็นไทยในชื่อ *เกร็ดความคิดบนก้าววิ่ง*

อ่านจบแล้วอดใจไม่ไหวที่จะเขียนจดหมายถึงคุณอา

เขียนมาบอกว่า อ่านแล้วอยากวิ่งบ้าง!

ผมเชื่อว่าหลายคนก็คงเกิดความรู้สึกนี้ขณะที่อ่านหนังสือเล่มนี้ครับ แต่คำว่า “วิ่ง” นั้นอาจไม่ได้หมายถึง

15 ถึงการวิ่งมาราธอนอย่างที่คุณอาฮารูกิวิ่งเสมอไป

แต่หมายถึงการวิ่งบนสนามและเส้นทางชีวิต

ผมออกจะทิ้งไม่น้อยเมื่อได้รู้ว่าคุณอาเริ่มวิ่งอย่างจริงจังมาตั้งแต่ปี 1982 และยังคงวิ่งอย่างจริงจังอยู่จนกระทั่งถึงทุกวันนี้

เมื่อลองหยิบเครื่องคิดเลขขึ้นมาคิดดู จึงได้รู้ว่าคุณอาวิ่งไม่หยุดมาเป็นเวลาสี่สิบเจ็ดปีแล้ว

20 เมื่อดูจากปีเกิด ถึงปี 2009 นี้ คุณอาจะมีอายุครบหกสิบปีพอดี แต่ก็ยังฟิตเพียงพอต่อการวิ่งระยะไกลอยู่เสมอ และยังคงลงวิ่งมาราธอนอย่างน้อยปีละครั้ง

มาราธอน-ที่หมายความว่าต้องวิ่งไกล 42.195 กิโลเมตร

แต่นั้นไม่นานใช่ปัญหาของคนวิ่งวันละสิบกิโลเมตร สัปดาห์ละหกสิบกิโลเมตร และเดือนละสองร้อยกิโลเมตร (เป็นอย่างน้อย) อย่างคุณอาหรอกกระมัง เพราะกล้ามเนื้อทุกมัดคงเตรียมพร้อมสำหรับการวิ่ง

25 มาราธอนอยู่แล้ว

ผมชอบที่คุณอาบอกว่าไม่ได้ลงวิ่งมาราธอนเพราะอยากแข่งขันหรือเอาชนะคะคานากับคนอื่น

แต่วิ่งเพื่อ “บรรลุเป้าหมาย” ที่ตัวเองตั้งไว้

สิ่งเดียวที่อยากเอาชนะคือ “เวลา”

หมายความว่า ถ้าจะมีคู่แข่งสักคนก็เห็นจะเป็น “ตัวเอง” นั่นเอง

- 30 เป็นตัวเองในเมื่อวาน เพื่อพัฒนาไปสู่ตัวเองในวันพรุ่งนี้ที่แกร่งขึ้น เก่งขึ้น
 เช่นกันกับอาชีพนักเขียนที่คุณบอกแล้วว่า
 “ในความเห็นของผม ไม่มีเรื่องชัยชนะหรือความพ่ายแพ้เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย อาจจะต้องว่าจำนวนเล่มที่
 พิมพ์ขาย รางวัลที่ได้รับ และคำชื่นชมจากนักวิจารณ์วรรณกรรม นับเป็นมาตรฐานของความสำเร็จในแวดวงนัก
 เขียนที่ปรากฏต่อสายตาผู้อื่น แต่เรื่องเหล่านี้ไม่ใช่สาระสำคัญ แก่นแท้อยู่ที่ว่า คุณเขียนได้ถึงมาตรฐานที่คุณตั้ง
 35 เป้าเอาไว้หรือไม่...โดยพื้นฐานแล้ว นักเขียนจะมีแรงบันดาลใจเขียนกันภายใน ไม่ได้เสาะแสวงหาการเห็นพ้อง
 ยอมรับจากภายนอก”
 แม้ไม่สนใจชนะหรือแพ้ แต่ความอ่อนแอก็มีอยู่จริง
 “เมื่อร่างเริ่มล้า ผมจะตระหนักได้ว่าผมอ่อนแอแค่ไหน ความสามารถมีอยู่อย่างจำกัดอย่างน่าใจหาย ผม
 ตระหนักถึงจุดตกต่ำนี้ไว้เช่นกัน”
- 40 เมื่อวิ่งระยะไกล เราก็จะรู้ว่าเรายังอ่อนแอหนัก ผมชอบคุณอากิตรงนี้ ตรงที่ยอมรับในความไม่สมบูรณ์
 แบบของชีวิตและมนุษย์
 เมื่อเริ่มหลงรักการวิ่ง คุณอากิก็เริ่มเพิ่มระยะทางให้ไกลขึ้น เมื่อวิ่งบ่อยขึ้น ไกลขึ้น สภาพร่างกายก็เปลี่ยน
 ไป กล้ามเนื้อทุกมัดแข็งแกร่ง ไม่หอบอีกต่อไป ชีพจรก็เต้นช้าลง
 จากคนธรรมดา คุณอากิก็ค่อยกลายเป็น “นักวิ่ง”
- 45 สิ่งสำคัญ คือ ต้องออกไปวิ่งทุกวันเป็นประจำ ไม่มีวันหยุดพักหรือวันลา
 และยิ่งน่าสนใจ เมื่อความเอาใจจริงเอาใจกับการวิ่งของคุณอากินั้นเกิดขึ้นพร้อมๆ กับความเอาใจจริงเอาใจใน
 อาชีพการเขียนหนังสือ
 คุณอากิตัดสินใจปิดบาร์แจ๊ซที่กำลังไปได้ดี เพื่อที่จะมาเคี้ยวกร่างงานเขียนเต็มตัว เพราะรู้ดีว่านิยายที่ดีและ
 ลึกซึ้งนั้นต้องการเวลาและสมาธิอย่างสูง
- 50 ณ ขณะนั้นคุณอากิล้างบ้างไหมครับว่าจะล้มเหลวกับการเป็นนักเขียนอาชีพ เพราะในตอนนั้น (เช่นกันกับ
 การเป็น “นักวิ่ง”) สภาพร่างกายและศักยภาพของคุณอากิจะยังไม่สามารถเรียกว่าเป็น “นักเขียน” ได้อย่างเต็ม
 ปากเต็มคำ
 แต่แล้วคุณอากิก็ตัดสินใจเข้าสู่สนามอย่างไม่ลังเล ด้วยเหตุผลง่ายๆ ที่สำคัญที่สุดคือ เพราะอยากเขียน
 อยากเขียนทุกวัน เหมือนที่อยากวิ่งทุกวัน
- 55 “ผมคิดว่าผมลุกออกมาวิ่งทุกวัน วิ่งต่อเนื่องมาสี่ปีแล้ว เหตุผลสุดสามัญมีเพียงว่า การวิ่งเหมาะกับตัว
 ผม หรืออย่างน้อยที่สุดการวิ่งไม่ได้ทำให้ผมเจ็บปวด มนุษย์เรา ชอบเรื่องไหนก็ทำต่อไป ไม่ชอบเรื่องไหนก็เลิก
 ทำ ก็พอยอมรับได้บ้างว่าความมุ่งมั่นมีส่วนในเรื่องนี้บ้าง แต่ไม่ว่าบุคคลนั้นจะมีจิตใจเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่นแค่ไหน จะ
 เกลียดความพ่ายแพ้สักเพียงใด หากไม่ใช่กิจกรรมที่ชื่นชอบ เขาก็คงทำได้ไม่นาน หรือถ้าทำนานวันไปก็ไม่เป็น
 ผลดีต่อตัวเขา”
- 60 แล้วคุณอากิก็เริ่มวิ่งวันละหลายกิโลเมตร ไปพร้อมๆ กับการนั่งโต๊ะเขียนหนังสือวันละหลายชั่วโมง
 ร่างกายที่ผ่านการเคี้ยวกร่างอย่างหนัก ค่อยๆ พัฒนาศักยภาพ จนกลายเป็น “นักวิ่ง” และ “นักเขียน”
 ประโยคที่ผมชอบที่สุดในหนังสือเล่มนี้ เป็นประโยคเล็กๆ ที่คุณอากิเขียนว่า “ความเหนียวล้าเป็นเพียง
 สถานะปกติ”

65 จริงสินะ หากเรารักที่จะลงวิงแล้ว ความเหนียวล้าก็ย่อมเกิดขึ้นระหว่างทางบ้างเป็นธรรมดา
ทุกก้าวย่างที่วิง กล้ามเนื้อย่อมแข็งเกร็งขึ้น และยอมทำให้วิงได้ดียิ่งขึ้นในสนามที่รออยู่ในวันพรุ่งนี้ เช่น
กันกับการเขียนหนังสือและการทำในสิ่งต่างๆ ทุกอย่าง ทุกครั้งที่ลงมือทำ ไม่ว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลว ดีหรือแย่
มันล้าแล้วแต่ทำให้กล้ามเนื้อในส่วนนั้นของเราแข็งเกร็งขึ้นเสมอ และเราก็จะค่อยๆ กลายร่างไปเป็นสิ่งนั้น
อย่างเต็มตัวในที่สุด

70 เราต่างเป็นนักวิ่งตามเส้นทางของแต่ละคน ไซ้ใหม่ครับคุณอา และผมก็คิดว่า ตัวเองมีความสุขดีกับทุก
ก้าวย่างบนเส้นทางที่กำลังวิงและฝึกซ้อมอยู่ทุกวี่วัน
สุขทุกก้าว มิใช่เฉพาะตอนถึงเส้นชัย
แน่นอน มันย่อมมีบ้างที่รู้สึกเหนียวล้า
แต่นั้นมันก็เป็นสถานะปกติของนักวิ่งทุกคน

75 ติดตามการวิ่งของคุณอาอยู่เสมอ
จากผม-นักวิ่งตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง

นิ้วกลม (นามปากกา), บุคคลสำคัญ (2553)

- จงอธิบายว่ารูปแบบและลีลาการเขียนของบทอ่านนี้ส่งผลต่อน้ำเสียงที่ปรากฏอย่างไร
- แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเสนอประวัติและผลงานของฮารุกิ มูราคามิในบทอ่านนี้และอภิปราย
ว่าการนำเสนอที่ส่งผลกระทบต่อผู้รับสารอย่างไร

Blank page
Page vierge
Página en blanco

บทอ่าน 2

TRAVEL
travel.thaiza.com

หน้าแรก	ข่าวสารท่องเที่ยว	ไทยเที่ยวไทย	เที่ยวต่างแดน	ที่พักที่กิน	ดินแดนมหัศจรรย์	ข้อมูลนักท่องเที่ยว	เว็บบอร์ด
---------	-------------------	--------------	---------------	--------------	-----------------	---------------------	-----------

มารยาทในการเดินทางท่องเที่ยว

Thaiza > ท่องเที่ยว > เทคนิคการเตรียมตัวก่อนเดินทาง > มารยาทในการเดินทางท่องเที่ยว

ผู้ชม 7,133 | 26 พฤษภาคม 2558 15:11

5 ในการเดินทางท่องเที่ยวนั้นถึงแม้ว่าวัตถุประสงค์จะเป็นเพื่อพักผ่อนปล่อยใจสบายๆ แต่ท่านอาจจะต้องเดินทางท่องเที่ยวไปกับคนอื่นๆ ที่ไม่สนิทหรือไม่รู้จักเลยในกรณีที่เป็นทัวร์ ดังนั้นท่านจึงจำเป็นต้องฝึกและเตือนเพื่อนฝูงในเรื่องของการรักษามารยาทในการเดินทางและการใช้พื้นที่ร่วมกัน

10 มารยาทในการเดินทางนั้นไม่ได้ทำให้ท่านเครียดหรือหมดความสนุกแต่อย่างใด หากแต่ช่วยให้เกิดความสนุกมากขึ้น เพราะเป็นการหลีกเลี่ยงการสร้างบรรยากาศที่ลดความสนุก เป็นการเสริมสร้างมิตรภาพใหม่ๆ ได้อีกด้วยและทุกคนจะได้ความสุขและสนุกอย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องหงุดหงิดกับเรื่องที่ท่านนึกว่าเล็ก แต่สำหรับคนอื่นเขาถือ ดังนั้นเป็นต้น

1. การตรงต่อเวลา เรื่องนี้ต้องขอบอกเลย ท่านจะต้องมีนาฬิกาที่ตั้งง่ายดูชัดทั้งกลางวันกลางคืน และก็พยายามสร้างอุปนิสัยให้เป็นคนตรงต่อเวลา และสามารถกะเวลาถูกเมื่อจะเดินเที่ยวตอนรถหยุดพัก เช่น ถ้ารถจอดครึ่งชั่วโมง และการเดินไปกลับจุดชมวิวยใช้เวลาเที่ยวละ 15 นาทีก็ไม่เหลือเวลาที่เราจะไปยืนดูในจุดที่สวยงาม ดังนั้นท่านต้องเผื่อเวลาไว้เป็น 3 ส่วน เช่น ถ้าหยุดพัก 30 นาที ก็เดินไป 10 นาที ไปชื่นชมถ่ายรูป 10 นาที แล้วเดินกลับอีก 10 นาที อย่างนี้เป็นต้น

20 2. การส่งเสียงดัง บางทีการคุยกันธรรมดาในรถเสียงดังหน่อยอาจไม่เป็นไร แต่การคุยกันยามดึกๆ ในห้อง หรือบางครั้งในห้องพักที่ไม่ใช่ผนังตึก เช่น เรือยนต์หรือเรือแพ เสียงของท่านอาจไปรบกวนห้องข้างเคียงจนเขาอนไม่หลับ เรื่องเสียงจึงสำคัญมาก บางที่เป็นเสียงลูกเราที่ร้องรบกวนคนอื่น เรื่องนี้ต้องคิดว่าเด็กเล็กๆ ควรพาไปหรือไม่ การส่งเสียงดังต้องระมัดระวังให้มาก

25 พยายามพูดเบาๆ คุยกันก็ให้มีกาลเทศะ

3. การกินเหล้าเมายา เรื่องนี้อาจดูเหมือนการพูดซ้ำซาก แต่เหล้ามันไม่ได้เห็นผลทันที เวลาดื่มทีละนิดทีละหน่อยเราไม่รู้สึก แต่ไปถึงขนาดหนึ่งแล้วอาจจะกลายเป็นเรื่องเสียหาย เช่น นั่งรถไปจับเบรคไปตลอดทาง ประเดี๋ยวก็มีเมมา เรื่องนี้ต้องดูว่ารบกวนคนอื่นหรือไม่

30 4. การไม่เกรงใจคนอื่นและถือวิสาสะว่าเขาคงคิดเหมือนเรา สนุกเหมือนเรา เช่น การขอให้รถหยุดบ่อยๆ เพื่อที่จะขอถ่ายรูปเมื่อวิวสวย หรือขอเข้าห้องน้ำบ่อยๆ ถ้าไม่ใช่เรื่องจำเป็นก็ไม่ควรทำเช่นนั้น นอกสถานที่นัดหมายไม่ควรจะหยุดรถ เพราะนอกจากอาจจะอันตรายและเสียเวลาแล้ว ยังไม่ยุติธรรมกับคนอื่นๆ ที่เดินทางมาด้วย

35 5. การทำสกปรก เช่น การทิ้งขยะ หรืออาเจียน ทำให้บรรยากาศในรถทัวร์หรือในห้องแอร์มีกลิ่น ควรเตรียมถุงพลาสติกขนาดเล็กและถุงขนาดกลางไปด้วย จะช่วยแก้ปัญหาในเรื่องนี้มากที่สุดทีเดียว ในต่างประเทศบางแห่งท่านอาจจะถูกปรับถ้าทิ้งของออกมานอกรถ เรื่องการทำสกปรกจะอ้างว่าเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิด หรือเป็นเรื่องสุดวิสัยไม่ได้ ท่านจะต้องคิดล่วงหน้าเสมอ แต่ไม่จำเป็นต้องเครียดแต่อย่างใด

40 6. การเอาเปรียบผู้อื่น เราอาจจะเอาเปรียบเพื่อนร่วมทางโดยไม่ทันคิด หรือไม่ก็กว่าคนอื่นเขาจะคิดอย่างนั้น เช่น บางคนจองที่นั่งดูการแสดงสำหรับ 7-8 คน และมาซ้กันหมด แต่มีคนหนึ่งไปจองที่นั่งไว้เป็นแพ เรื่องแบบนี้อาจจะดูเป็นธรรมดาสำหรับบางคน แต่เป็นมารยาทที่น่าเกลียดที่สุด บางครั้งแค่ผูกขาดวิวดีๆ ยืนถ่ายรูป ไม่ให้คนอื่นเข้าไปถ่ายรูปบ้างในเวลาที่ยังจอดสนิทๆ ก็ถือว่าเอาเปรียบเพื่อนร่วมทางแล้ว

45 นอกจากนี้การมีมารยาทอย่างเช่น การทักทาย การเคารพผู้อาวุโส การไหว้ การพูดแสดงความเอื้ออาทร แต่ไม่ถึงกับพูดมากซ้กถามในเรื่องส่วนตัวของเขา หรือการให้กำลังใจกันเวลาที่เพื่อนร่วมทางเดือดร้อน เช่น ของหาย หรือไม่สบาย เป็นเรื่องที่ควรแสดงความมีมารยาท สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ท่านเดินทางท่องเที่ยวอย่างมีความสุข เป็นการรักษาบรรยากาศที่ดีในการเดินทาง

ไกรฤทธิ์ บุญยเกียรติ, มารยาทในการเดินทางท่องเที่ยว (2558)

- บริบททางสังคมและวัฒนธรรมของบทอ่านนี้มีผลต่อความเข้าใจวัตถุประสงค์ของเรื่องอย่างไร
- จงแสดงความคิดเห็นว่าน้ำเสียง รูปแบบ ลักษณะและลีลาการเขียน (stylistic features) ที่ใช้ในบทอ่านนี้ส่งผลต่อผู้อ่านอย่างไร